

XIII

Jytte havde i flere Dage ikke været udenfor en Dør. Synet af de mange glade Mennesker, der vendte tilbage fra Sommeren paa Landet, øre af Sol og Havluft, virkede skræmmende paa hende. Hun forstod ikke, hvor nogen kunde lade sig narre af dette falske Skønhedsskær over en Jord saa fuld af Grave.

Natten var dog hendes værste Tid. Paa Grund af sin Søvnløshed havde hun allerede for længere Tid siden selv foreslaaet Karsten, at han skulde sove inde i sin egen Stue. Nu, da hun mere og mere følte sig overbevist om hans Utroskab, saae hun ham overhovedet kun til Middagsmaaltidet og fortsatte udelukkende Samlivet med ham af Hensyn til det Barn, hun ventede. Og saa var det dog mindre hans Letfærdighed, hun følte sig nedværdiget af, end hans Karakters Ynkelihood, den Falskhed og det usle Hykleri, hvormed han søgte at skjule sit Bedrag. Og med det Menneske havde hun et Barn! . . . Hvordan var det gaaet til? Aa, hun vidste det endelig nok! Glimtvis var Forstaaelsen vaagnet hos hende i den senere Tid. Det var gaaet hende som Barnet, der foer vild i Skoven og af lutter Angst styrtede sig dybere og dybere ind i Vildmørket. — Men hun havde jo forudset det altsammen! Fra den første Gang, hun stirrede ind i sin Sjæls uvejsomme Tjørnekrat og med panisk Skræk flygtede for Mørket og de røde Rovdyrøjne derinde, havde hun kendt sin Skæbne.

Det ringede paa Entredøren, og uvilkaarlig rejste hun sig lidt sky, fordi hun havde genkendt Pastor Gaardbos Ringning. Besøget forundrede hende ikke. Hun havde ventet det. Efter Moderens Ønske havde han talt ved hendes Kiste, og da han udtrykkelig frabad sig Betaling, havde hun gennem sin Sagfører sendt ham en større Pengesum til Anvendelse efter hans eget Skøn i Menighedens Samaritangerning.

Pigen kom ind med hans Kort.

„Den Herre spørger, om han ikke kan faa Lov til at tale med Fruen et Øjeblik?“

„Har De ikke sagt, at jeg ikke tager imod?“